

Štev. 10.

V Ljubljani, 1. vinotoka 1914.

Leto XV.

*Iz sedanjih dni.**Bratec je šel.*

*Jesen v deželo gre,
ptički na jug lete,
daleč na jug.*

*Bratec je naš odšel,
daleč na jug je šel —
se vojskovat.*

*Zima, obrni se,
pomlad, povrni se
v mili naš kraj! —*

*Zima, obrni se,
bratec naš, vrni se
srečen nazaj!*

*Dvojna za nas pomlad
se razcvete takrat,
ljubi naš brat!*

Vladimir žaluje.

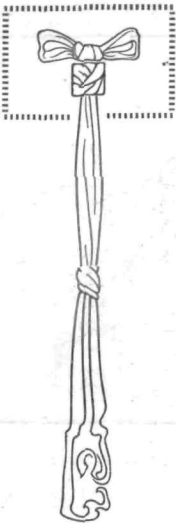
*Vladimirček izprašuje,
kam papa je potoval;
vedno se na pot odpravlja,
da bi spet ga poiskal,*

*Ko korake zunaj čuje,
že kriči: „Papa, papa!“
Toda mali naš ubožec
vedno se ogoljufa.*

*Žalosten povesi glavo
in spominja se na dni,
ko papaneč ga je vodil
za ročico krog vasi.*

Naša Vikica.

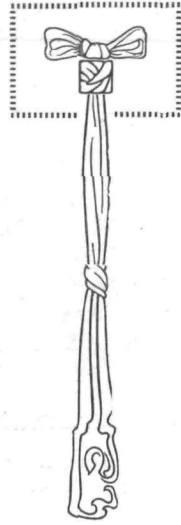
*Naša Vikica mala
malo sveta še pozna ;
kdorkoli v hišo pride,
pravi, da je papa —
samo da brke ima.*

*Ali papanek njen dragi
daleč je šel od nje,
tja, kjer žvižgajo krogle,
in topovi grme.*

*V sredi življenja in smrti
misli papanek na njo
in na dneve, ko srečen
gledal ji spet bo v oko.*

Borisov.

Zvezde.

*Ko diha tiha noč pokoj,
blesti na straži zvezdic roj!
Cveticam v pisano polje
iz čašic brišejo solzé;
tja v gnezda skrivna k ptičkam zro,
da spavajo sladkó, sladkó;
bolniku z blagimi očmi
roj zvezdic nado govori . . .
Popotniku na pot z višav
pošiljajo poljub, pozdrav;
otožnim vsem v polnočni čas
šepečejo tolažbe glas . . .
Na lička speči deci smeh,
odgrinjajo Boga v očeh;
iz jasnega blestenja njih
ljubezni božje sije dih . . .
Zaglobil bi se v daljno dalj,
kraljico noč zasnuvil kralj,
oproščen spon in brez strasti —
duh z Bogom samim govori . . .*

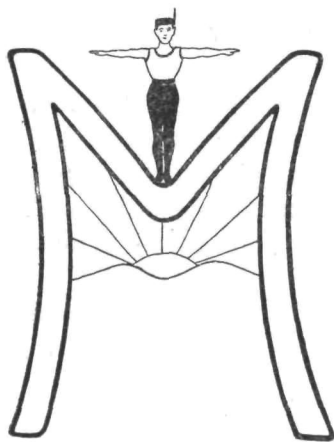
Fran Žgur.

STONE RAKOVČAN:

Mati.

lad sem še bil. Rad sem poslušal povesti, vse tiste, ki jih je hranilo srce naše babice. In ona je znala tako lepo pripovedovati, kakor bi mi govorilo drugo bitje, nekje od nebes poslano.

Zrl sem ji naravnost v oči. Pri delu so ji bile oči stare, trudne, motne, a pri meni, ko sem zrl vanje, ko mi je pravila povest, so bile svetle ko moje, žive, mlade. V njih sem videl otroka, ki se pogovarja z menoj, a več ve in zna vse tako lepo razodeti.

Baš povest o materi in treh sinovih se mi je zdela najlepša:

Imela je mati tri sinove.

Starejši, najmočnejši je odšel služiti cesarju. Pa je zaklicala tromba, zavihrale so zastave, junaške čete so stopale v boj. Ljut je bil boj. V prvih vrstah se je boril on. Kot lev je naskakoval in podiral, da je sovražnik plah obstal. Pa je nekje od vrha gore zletela krogla, švignila po zraku in ga zadela. Omahnil je on, a drugi so planili še z večjim srdom na sovraže in jih potisnili nazaj.

Ko je najstarejši sin umiral, je bila njegova zadnja beseda: Mati!...

Srednji sin, drugi sin je odšel služiti v tujino. Odpeljalo ga je morje. Tam onstran ga je sprejelo šumno, velikansko mesto, nepregledno in neizmerno. Zazdelo se mu je podobno morju. In v tem mestu je stopil on v velikansko tvornico. Noč in dan so šumela ogromna kolesa, pregibali so se stroji-orjaki, dvigale in padale so železne tračnice, hreščale so žage, in peli cirkularji. Bila je to pesem strašna, ki je prešinjala srce,

ki je rezala v mozeg. A on je vztrajal na mestu, saj se je trudil za svojo mater.

In zgodilo se je, da ga je stroj pograbil z železnimi rokami, ga dvignil v zrak in prižel nase. Hipoma je napolnil ozračje pretresljiv vzklík, ki je preklical vso tisto strašno pesem. Poleg stroja je padlo telo v smrtnem trepetu. Priskočil je najbližji in ga dvignil na kolena.

Ko je drugi sin, srednji sin umiral, je jedva slišno izgovoril: Mati! ...

Prejela je mati poročilo o prvem sinu. Bridko, neutolažljivo je zaplakala. Pisala je pismo srednjemu sinu v tujino, naj se pazi, da ohrani svoje življenje sebi in materi, ki ga tako ljubi. Zaeno je prijela najmlajšega sina, ki je bil še skoro dete, ter ga dvignila k sebi. Poljubila ga je na lica in pritisnila na srce...

Drugo jesen je prejela žalostna mati poročilo o srednjem sinu. Težko je prečitala do konca. Vse vrste, s tresočo roko pisane, so bile nastlane s krvjo njenega sina. Izgubil je on mlado življenje daleč od nje, za katero se je trudil. Nikdar več ne vidi starejšega sina, svojega veselja, nikoli več ne zazre spet srednjega sina, svoje ljubezni. Ostal ji je edini up, mala iskra v bolesti polnem srcu, ostal ji je najmlajši sin...

A ni mogla preboleti mati težke usode. Legla je in na zimo umrla...

Ob zglavju ji je božal z drobno tresočo ročico najmlajši sin svetle lase in venomer ponavljal: O, mati, moja mati!...

Odnesli so mamico iz hiše — sinko je ostal čisto sam. Vse dneve, vse noči je preplakal in klical mamico, ljubo mamico. In zgodilo se je, da je mamica čula klice. V temni noči je tiho prišla skozi vrata, v dolgo belo haljo odeta, s svetlim obrazom in razpletenimi lasmi. Sedla je k sinku, dvignila rahlo njegovo glavo v svoje naročje, ga božala in se z njim pogovarjala.

Do zore je ostala pri njem. Udušila je jok v njegovem srcu, ugasnila vso žalost in vse solze. — — —

* * *

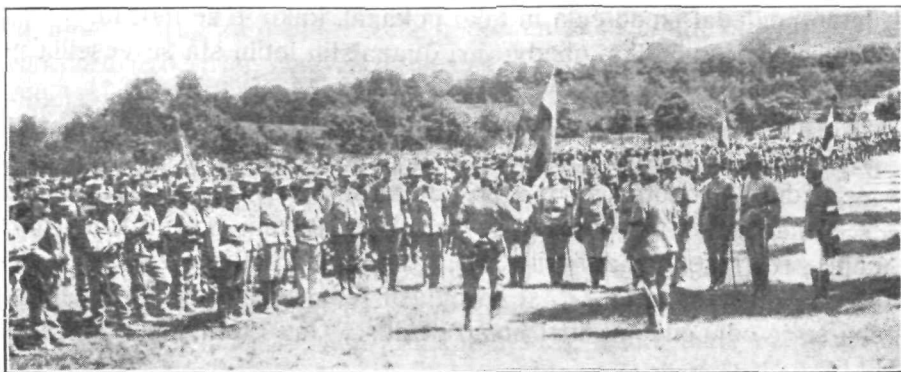
O, babica, še živi v mojem srcu ta povest in bo živela do zadnjega dne — saj je tako podobna povesti mojega življenja! —

Jaz nisem čul besed iz materinih ust, meni ni pela mati ob zibelki uspavanke, ni me tolažila, ni mi božala ličec, ni me pritiskala na srce... O, srečni vi, ki imate mater! Pritisnite se k njej, ovijte ji roke krog vratu, poljubite jo in povejte ji, kako jo neizmerno ljubite!

Meni pa je ona že v prvi mladosti umrla — in vse od takrat tožen kličem za njo...

A odgovora ni — le odmev, komaj slišen, plane od vsepovsod do mojega srca: Mati! — —

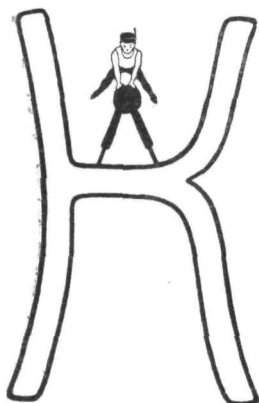

Pred pohodom na bojno polje

CVETOMIRSKI:

Jesenska slika.

do še ni hodil v pozni jeseni po samotnem gozdu? V taki jeseni namreč, ko stoje drevesa gola, ko padajo poslednji rumeni zgrbljenčki tiho in neslišno z vej in šušte pod tvojimi nogami mehko nastlane plasti listja? . . . Lepa je taka jesen, krasen je jesenski gozd; v dolgih, zmešanih vrstah se vrste drugo za drugim visoka debela, ponosno kipe prazne veje pod hladno nebo; nekaj prazničnega ti lega na dušo, ko stopaš tako pod golimi, mirnimi bukvami, zdi se ti, da si v svetišču; nikjer ptičjih spevov, človeških glasov od nikoder. Če prhutne samotna šoja skozi vejevje, prhutne naglo, brez glasu in se potopi kdo ve kam, v kako mrtvo globel morda: kakor da je bil zalučil kdo nad teboj s strogim zamahom prožno žogo, ki frči v dolgem loku mimo debel v nedogled . . .

Ob taki lepi jeseni se je zgodilo, da je sklical nekega večera Kamnikarjev oče svojo družino skupaj in rekel:

»Jutri pojdemo v našo hosto gor nad potokom po listje. Vreme je, kakor se spodobi, v hlevu pa že primanjkuje stelje.«

»Ali pojdem tudi jaz lahko?« je vprašal najmlajši izmed domačih, sedemletni Ivanček, črnolasek, razposajenček.

»Samo grablje boš moral imeti tudi s seboj!« se mu je nasmehnila mati in pospravljala z mize posodo. »Lenarili ne bomo v gozdu, da veš.«

Ivanček je poskočil in tlesknil z dlanmi.

»O, jaz bom že grabil, sem močan!« se je pobahal, se moško vzrav-
nal, hudo pogledal izpod čela in tako pokazal, kako je že močan.

Tudi Jožek in Milka, obadva pri dvanajstih letih, sta se veselila pri-
hodnjega dne.

»Za malico bomo spekli pa kar krompir!« je preudarila Milka.

»Krompir, krompir!« je zavriskal Ivanček.

Še vedno je ropotala mati s posodo na mizi; oče je bil zlezal na če-
lešnik, si nabasal v pipo tobaka in pričel puhati dim proti stropu, da so
se muhe prestrašeno razkropile z zidu križem prostorne sobe.

»Spat, otroci, spat!...« se je oglasil tedaj najstarejši brat Matija.
»Treba se je odpočiti... jutri bomo delali... Jaz grem v seno — lahko
noč!«

Vstal je izza mize, se zazibal preko sobe in izginil skozi duri v temo.
Kmalu nato se je odpravila tudi vsa ostala družina k počitku.

Zarana so vstali drugo jutro Kamnikarjevi. V dolini je ležala še
megla, težka in neprodurna; samo zvonikov vrh je molel iz nje; vas je
bila zagrnjena v sivkasti ovoji, ki se niti za trenutek ni zganil.

»Počakajmo, da se raztepe ta presneta megla!« je dejal oče. »Ti,
Milka, skoči pa naglo dol v vas po jagenško mater Jedert in jo naprosi,
da pojde grabit z nami listje...«

Milka se je ročno zasukala in odhitela skočnih nog s holma v dolino.
Vrnila se je kmalu in je povedala, da bo jagenška mati že prišla.

Koj po zajtrku je pripravil Matija za vse grablje; vsakdo si je izbral
take, ki so se mu zdele najbolj priročne. Tudi Ivanček si je izbral grablje,
majhne in lične kakor lepo igračko. V izbiranju je bila še najbolj izbirčna
dekla Majda; naposled je tudi ta dobila, kar si je želela. Medtem je bil
namazal Matija pri velikem vozu osi, spravil v red mreže za listje in
očedil komata, ki sta visela na močnih klinih kraj hlevnih vrat.

Megla se je počasi popolnoma raztepla, mogočno je posijalo sonce;
od holma do holma je potegnili mlačen jesenski veter in valil v neredu
široke plasti listja po vrtovih in travnikih.

Ko so bili pripravljene na odhod, je dospela, opiraje se na krvenčasto
palico, izza ovinka jagenška mati Jedert; ime »jagenška« mati je imela ta
stara ženica zategadelj, ker je bila doma iz vasi Jagence. Kraj nje je
skokoma dirjal srednjevelik, rjavkast pes Hektor, ki je imel na sprednji
desni nogi tik pod kolenom veliko trdo bulo. Ivanček se ni tega Hektorja
prav nič bal, četudi se je pes s svojim renčečim »hov! hov!« venomer
zaganjal vanj. Jagenška mati sama je imela na nosu stara, oprášena
očala, obuta je bila v široke mehke copate in se je vedno nekoliko
stresla, kadarkoli se je trdneje oprijela palice; njen izsušeni, zgubančeni
obraz je bil močno ljudomil, govorila je prijetno in otročje, tako da bi jo
bil Ivanček vedno rad poslušal.

Odpravili so se s holma navzdol, samo mati je ostala doma. V dolini
so zavili po bližnjici, kar preko mežnarjevega travnika, kakor vodnik

in zvesti čuvar je skakljal pred njimi Hektor. Zašumel je hipoma potok pred njimi; drug za drugim so se podali na ozko brv in stopali po njej varno na drugo stran. Nato se je pospela pot koj v strmi breg; hosta jih je objela v svoje golo okrilje, pod nogami je zašušljalo suho listje. Prišli so do samotnega, okroglega laza, se nekoliko oddahnili in šli zopet naprej. Kmalu so dospeli na dolgo in široko, z listjem močno nastlano strmino, kjer so obstali.

»Kar pričnimo!« je dejal Matija.

V ravni črti so se razvrstili širom prostornega gozda in pričeli grabiti. Jagenška mati je odložila svojo grčavo palico, jo skrila v žlambor v bukvi ter prijela za grablje. Sunkoma se je valilo listje po bregu navzdol, pokalo je suho dračje; od časa do časa se je odkrhnila visoko na drevesu nagnita in osušena veja in plesala v širokih kolobarjih k tlom. Vsi so bili veseli, Ivanček najbolj; vedno bi vriskal, se valjal po nagrabljenih kupih in se prekopicaval po mehkem listju. Hektor je v drznih skokih tekal semintja, od drevesa do drevesa, skakal preko visokih kupov listja in se vedno vračal k jagenški materi. Daleč v gozd je zdaj-pazdaj zadonel njegov rezki »hov! hov!«

Samo nekoliko časa je grabil Ivanček listje, nato pa je vrgel grablje v stran in se jel poditi za Hektorjem križem gozda.

»Ali si že pozabil, kaj si sinoči obljubil?!« ga je podražila Majda. »Daj no, Ivanček, le grabi še!...«

Ali Ivanček je še čul ni! Vriskaje je skakljal po šumečem listju, klical Hektorja in se igral z njim.

Opoldne so šli domov h kosilu, koj po kosilu pa je zapregel Matija pred voz konja in je pognal.. Jožek in Milka sta vzela iz kleti krompirja in ga zavila v staro materino ruto. Tudi mati se je odpravila zdaj v hosto...

Počasi so napolnili mreže z listjem, jih povezali in spravili na voz. Ko je bi voz naposled visoko naložen, je počil Matija z bičem in stopil pred konja; oče je hodil ob strani in je s hrbtom podpiral voz, da se ne bi zvrnil v kakšno globel, ker je pot visela. Kmalu je zamrlo škripanje težkih koles v daljavi...

Nagle so grabili, množili so se ncvi kupi listja. Vsevprek so govorili; jagenška mati je povedala, da je bila videla ravno nekoliko poprej zajca, ki je bil popolnoma bel kakor sneg in ki je bil preskočil široko globel in ji izginil takoj v goščo izpred oči...

Ko je zaškripal v hosti zopet voz, in sta se povrnila Matija in oče, je bilo že pozno popoldne. Ivanček, Jožek in Milka so valili z urnimi rokami listje po bregu navzdol do pota, kjer sta prhala in bila s kopiti ob tla pred vozom konja. Oče se je s hrbtom globoko pripogibal, ko je grabil; pokašljeval je v odmerjenih presledkih in pljuval daleč od sebe.

Pod mrak je nabral Jožek suhega dračja, ki ga je znosil na pograbljeni prostor sredi hoste; tudi Ivanček in Milka sta mu pomagala pri tem

delu. Kmalu je vzplapolal iz nanesene kopice velik ogenj, visoko do golih vrhov se je v gostih oblakih spenjal dim; prijetno je prasketalo v kopicah, pokala je suhljad. Jožek pa je porival s tenkim okleskom krompir za krompirjem v gorki pepel kraj ognja, okrog katerega je dirjal Hektor in tekal Ivanček.

Naglo se je pekel krompir. K ognju je prišla jagenška mati in si je pomela nad njim premrzle roke, »ker presneto dobro pritiska zima«; tudi ostali domači so prišli in so posedli okrog ognja. Ko je bil krompir pečen, so ga pričeli lomiti na dvoje in na troje, da se je prej ohladil, in so ga hlastno jedli. Iz roke v roko je krožila tudi majhna bariglja z jabolčnikom, ki ga je bila vzela mati opoldne s seboj.

Po malici je oče prvi vstal:

»Spravimo listje koj v mreže in potem hajd domov... kmalu bo noč.«

Ogenj je ugasnil, šli so nad listje. Na mehkem kupu sta se pričela Jožek in Milka metati, ravno tako sta se spoprijela tudi Matija in Majda in se premetavala za kratek čas po listju. Drugi so gledali in so se smejali, najbolj se je smejal Ivanček. Končno je bilo zabave dovolj. Naglo so bile mreže napolnjene in povezane, voz zvrhan. Matija je pobral bič, stopil s težkim korakom pred konja in ju prijel tik pod gobcema za močne uzde. Krepko sta potegnili konja, voz se je zazibal, zaškripala so kolesa... Za vozom so stopali ostali domači, vsakdo grablje preko rame. Čisto zadnja je bila jagenška mati, kraj sebe Ivančka, poniglavčka; pred njima je bevskal Hektor, ki se je zdajpazdaj hitreje pognal za vozom.

Ko so prišli domov, se je že popolnoma znočilo; na vedrem nebu so zamigljale prve zvezde; hladna sapa je zavela iz doline...

V Beli krajini.

*Pesem škrjanca doni čez polje,
v brazde rjave kmet siplje semena:
„Bog daj, da žita bogato vzkale,
da nam rodila bo trta ognjena.
Ko na jesen se sinovi od dela
vrnejo k otcu, bo svatba vesela.“*

*Prišla jesen je, z njo temno nebo,
veter šumi čez rjave gozdove,
žalostni dnevi v deželo gredó,
otec otožen že čaka sinove.
Zemlja tedaj se je vdrla v globini,
v rudniku — vsi so ostali v tujini ...*

Davorinov.

PRILOGA ZVONČKU

HINKO MEDIČ:

Jelica.

Pravljica.

ivela je nekdanja deklica, lepa kot solnčni dan. Njena mati je bila gorska vila. Ta ji je nadela ime Jelica. Obdarila jo je z modrimi, živimi očmi, da bi gledala z njimi vse lepo in rožnato, in zvonek glas, da bi pojoč razodevala svojo srečo in zadovoljnost.

Bivala je v znožju visokega pogorja. V globoki dragi je stala njena lična kočica. Da ji ne bi bilo dolgočasno, ji je darovala njena mati sedem snežnobelih kozličkov, ki se je z njimi podila in zabavala po pisani loki. In Jelica je bila najsrečnejše dete na svetu!

Nekega poletnega popoldneva je sedela Jelica na pragu svoje kočice. Pred kočico na tratici se je prekucevala in skakljala četvorica kozličkov, dočim so drugi capljali in blejali okoli nje. Ali Jelica se ni dosti zmenila zanje. Med kolena je tiščala skledico najlepših rdečih jagod. Glavico je imela sklonjeno nad skledico, da so ji zlati kodri uhajali med prste. Njeno rožnato lice je poljubljalo zlato zahajajoče solnce.

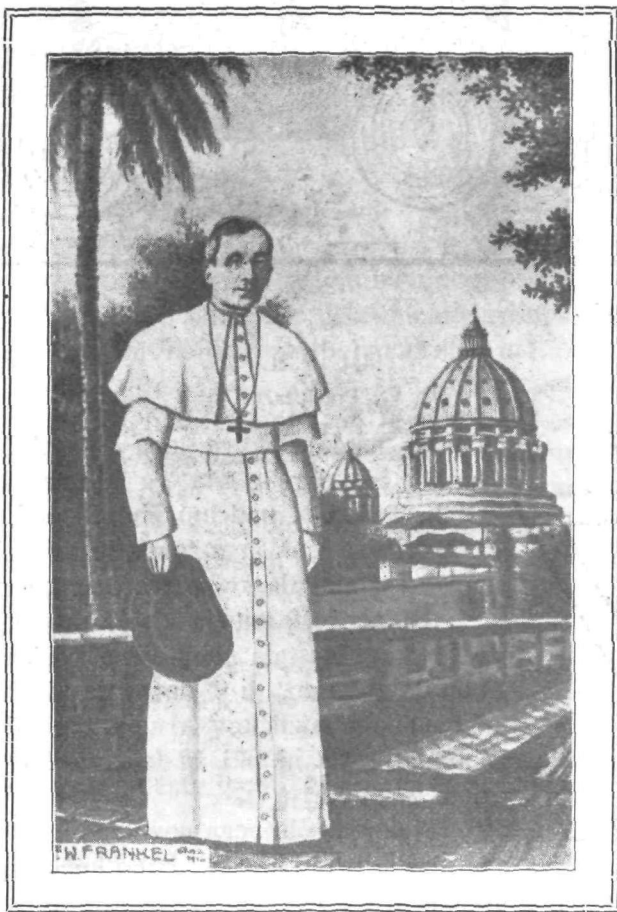
Hipoma je zašumelo v vršičih temnih smrek. Prišepetal je gorski veter, stresel bilke na tratici in se poigral v Jelicih laseh tako lahno, tako božajoče, da je nehote vzdignila kodrasto glavico. Njena ustna so se razširila, njene oči so se zaiskrile. Hipoma je odložila skledico na prag ter se vzravnala. Zahihitala je glasno, si pogladila kodre z levico in vprašala radovedno veter:

»Odkod prihajaš, dobri veter?«

Veter se je delal, kakor da je ne čuje.

Jelica se je zavrtela in zaklicala vnovič:

»Vetrček, odkod pa prihajaš?«

Novi papež Benedikt XV.

na vatikanskem vrtu

V ozadju kupola cerkve sv. Petra v Rimu

»Od daleč, veš, jako od daleč.«

»Ali mi nimaš ničesar povedati? V kateri deželi si bil? Ali je tamkaj drugače kot tukaj?«

»Vse lepše in mikavnejše. Ondi je mnogo čudežev, ki ne smejo o njih otroci ničesar vedeti.«

»Oh, veter, moj ljubi veter, pripoveduj mi kaj — opiši mi ono deželo — kaj si videl ondi lepega? Naberem ti košek najbolj rdečih jagod in tudi kozlička ti darujem! Prosim te, povej mi!«

»Seveda! Kako si radovedna! Zdaj gotovo ne boš mogla več mirno spat!«

Ali Jelica ga je prosila in vnovič prosila tako lepo, tako milo, da se je kmalu vdal.

»Prisopihal sem z gorá, z najvišjih vrhuncev in prinašam s seboj dišave planinskih lilij z vrta gorskih vil, ki ga še ni videlo človeško oko.«

In tako so pognale v Jeličinem srcu koreninice poželjenja in koprnenja. Od tega trenutka se je Jelica izpremenila. Zamišljeno je posedala na pragu svoje hišice. Zadovoljnost je izginila z njenega lica. Zaman so jo klicali brhki kozlički na pisano trato, v senčnato lozo. Žalostno so blejali okolo nje, ali ona jih ni opazila, njena ročica jih ni več božala. Zaman so jo vabile bujne cvetice, modri svišči, široke ivanjščice, rdečkaste kukavičje lučce. Zaman so se prekucevali po zraku pisani metulji, zaman so žgoleli v gošči gozdni pevci. Jeličino srce je bilo daleč tam v tujini — debele solze so kalile njene oči.

»Oh, če bi imela šopek lilij z vrta gorskih vil! Kako bi se naslajala z njihovim vonjem! Kako lepo bi okrasila z njimi svojo kočico!«

Ubožica, kako je hrepenela po tej sreči! Kako bi jih dobila? Nemogoče! Kako jo je to težilo!

Začela je jokati.

Plakala je tako milo, plakala tako tožno, da se je zasmilila svoji materi, gorski vili.

Takoj, ko jo je zagledala Jelica, jo je obsula s prošnjami:

»Oh, mamica, odvedi me s seboj na vrt gorskih vil, da si natrgam šopek rdečih lilij. Ne zavrni me, mati, prosim te lepo!«

Materin obraz se je zresnil.

»Jelica, dete moje, kdo ti je vse to razodel?«

»Veter mi je vse povedal; od takrat ne mislim na nič drugega kot na rdeče lilije.«

»Otrok moj, ti želiš, česar ti ne morem in ne smem dati. Ali ti ne nudi pisana loka dovolj cvetic, rdečih, belih, dišečih, mamečih? Ljubi otrok, ne terjaj od mene nemogočih stvari!«

»Ljuba mamica, če le hočeš, lahko zopet osrečiš svoje dete. Ono ne zahteva od tebe ne zlata ne biserov, ampak le nekaj rdečih lilij, nedolžnih cvetic iz tvojega raja. Ne odrekaj svojemu otroku sreče, povedi ga

k rajski gredi... Ne zavrni me, mati! Daj, da se naužijem sladkega vonja iz žametastih čaš rajskih cvetk! Če ji obljubiš, bo tvoja hčerka še srečnejša, kakor je bila prej.«

Mati ni ničesar odgovorila. Obe sta se zamislili. Vznevoljena je iskala mati izhoda iz te zagate. Jelici so se jele rositi oči. Kdajpakdaj je pogledala mamico od strani, in sicer tako proseče, da ji mati ni mogla odreči prošnje. Zagotovila jo je, da se vrne o mraku in da jo povede v kraljestvo vil.

Jelica je čakala nestrpno. Njena mati je prišla ponjo, ko se je ravno prikazala prva tresoča zvezda na večernem nebu. Jelica je ravno prignala svojo belo čredo domov pred hlevček.

»Jelica, pot bo slaba!«

»Nič ne de!«

»Jelica, tvoja sreča je izgubljena! Ostani!«

»Saj se vrnem, mamica. Bodi prepričana, moja sreča se ne izprevrže!«

»Torej hodi!«

Pot je bila dolga. Ostro gorsko kamenje je ranilo nežne Jeličine noge, ki so bile vajene skakati le po mehkem mahu. Bodeče trnje se je vbadalo in lovilo v njeno krilce. Njena lica so vzgorela, srebrne kapljice so ji orosile oči.

Rada bi se potožila materi, jo prosila, naj ne hiti tako — pa se je bala, da ji ne bi očitala njene neubogljivosti in trme. Potna in izmučena je šla za njo, kolikor je mogla. Drveli sta dalje, dalje, mati spredaj. Jelica za njo, čez drn in strn, kakor bi ju nesel veter.

Opolnoči sta došli šele do konca.

»Podaj mi roko! Samo še skozi to goščo morava iti, pa sva na čarobnem vrtu. Dobro bi bilo, da bi se malo oddahnili, ne?«

Stali sta pred črnim, zibajočim se zidom nebotičnih smrek. Jelica se je sesedla na bližnjo rušo in tiščala levico na nemirno srce. Ali se je morda kesala? Njene plašne oči so govorile dovolj.

Luna se je prikazala izza temnega oblaka.

»Hodiva zdaj!«

Pod nogami jima je hreščalo suho dračje.

»Ali čuješ mehke piščalke?«

Komaj je izpregovorila mati te besede, sta stali že ob dišečem plotu krasnega vrta.

Jelici bi se kmalu zvrtilo v glavi. Z levico se je oprijela bližnje veje, z desnico si je zasenčila oči.

V zlati luči je plesalo nebroj deklic ob zvokih srebrnih piščalk. Bile so lepe kot solnčni dan, odete v bele pajčelane, z razpuščenimi lasmi, vesele in skočne.

Rajale so okolo mramornatega vodometa, ki so iz njega brizgale zlate žabe vodne curke visoko v zrak.

Naši ranjeni vojaki
njih zdravniki in strežniki

Druge so frfotale kakor beli metulji po pisanih gredah okrog dišečih lilij. S srebrnimi škropilnicami so zalivale dolge gredice in si vile šopke, pletle vence, se šalile in smejale.

Angelsko petje in mameči vonj sta polnila hladno nočno ozračje.

Z odprtimi ustni in očmi je gledala Jelica in motrila vso to lepoto, se naslajala, vznemirjala in navduševala. Nepremično je pasla svojo radovednost. S svojega mesta se ni premaknila niti za stopinjo.

»Čemu sva prišli semkaj?« — jo je opomnila mati. »Požuri se, noč izgublja svojo moč!«

Skočila je k bližnji gredici in jela s tresočo roko lomiti visoka stebila lilij. Debel šop si jih je že nabrala, želela pa si jih je polno naročje.

»Gani se, Jelica! Pozno je že! Zarja naju dohiti!«

»Samo še eno, mati! Še to!«

Ali mati jo je venomer opominjala.

»Jelica, dan hiti čez plan!«

Odpravili sta se na povratek. Jelica se je ozrla še enkrat in vzdihnila še enkrat... in potem je šlo zopet čez rebra in grape navzdol v dolino.

Vzhod se je zlatil, ko sta došli domov. Jelica se je zgrudila na prag in močno sopeč tiščala nabrane rože na prsi.

Iz hlevčka se je čul glasni: Bê-bê! Ubogi kozlički so žalostno metekali in klicali Jelico.

Zvezde so bledele in umirale ena za drugo. Ptičja gnezda so se zbujala po drevesih. V hribih je žarelo bolj in bolj, dokler ni priplulo na nebo solnce na dveh zlatih oblakih. Poigralo se je v Jeličinem naročju in obsulo rdeče lilije z zlatim prahom. Jelica je bila presrečna. Zlagala je rajske cvetice, jih odbirala in zvijala v manjše šopke.

Kako se je začudila, opazivši, da ji sproti venejo. Nagibale so nežne glavice, čaše so se zapirale, peclji so postajali ohlapni in se krivili.

Groza je obšla Jelico. Zakričala je, ko je zapazila v svojem predpasniku kup ovelega zelenja — senco svojega hrepenenja.

Tedaj je čutila vso tisto grenkobo, gnev, žalost in obup, da je globoko povесila glavo in bridko, bridko plakala...

* * *

Dnevi in tedni so minevali. Čas je sicer izlečil Jeličino bol, ali na njeno obličje je sedla lahna meglica: sreča je izginila iz njenega srca. Toga ji je zarezala globoko rano v srce. Oh, ti ubogo srce! Oh, ti nesrečna Jelica!

Nekega večera je sedela še vedno zamišljena na hišnem pragu. Misli se še vedno na svojo prevaro:

»Da bi si že enkrat izbila to misel iz glave! Ha, rože so lepe, pa kaj z njimi, če mi jih solnce pomori? Zakaj sem si jih toliko želela?«

Privzdignila je glavo in zapazila na nebesnem oboku milijone zvezd. Srce se ji je ogrelo.

»Oh, če bi imela košarico teh bleščečih zvezd in če bi bile na veke moje! Kako bi se z njimi igrala, kako bi se zabavala!«

In sklenila je ročice in klicala:

»Oh, mamica, oh, mamica, daj mi nebesnih zvezd za lilije, ki so me prevarile!«

Mati se ji je prikazala. Bila je potrta in žalostna.

»Jelica, ti hrepeniš po vsem! Ti ne znaš brzdati svojih želj!«

»Samo še to, mamica, potem te ne poprosim ničesar več!«

»Premisli si, dete, zvezde niso zate!«

»Da, da, mati, prosim te!«

Mati jo je torej vzela s seboj v nebesa, kjer so posuta tla z bliščečimi zvezdicami, kakor pomladna trata z marjeticami.

Na poti ji je brila mrzla sapa v obraz in ji glušila ušesa — a Jelica se je kaj malo brigala zato. Pot je bila sicer dolga, ali Jelice ni izmučila, ker jo je vodila mati za roko.

Kako hlastno je brala na čarodejnem vrtu čudne cvetice. Kopičila jih je v košarico, ki si jo je vzela s seboj, da se je bliščala kot svetla luna na temnem nebu.

»Dovolj jih imaš, Jelica! Hajdiva!«

»Še eno, mati, samo še ono tamkaj! Takoj grem! Ona je še lepa!«

»Pozno je, Jelica! Pot bova izgrešili! Pojdi!«

In prišli sta pred domači prag. Njeno srce je bilo polno radosti. Kako so žvenketale in cincinkale svetle zvezdice! Čisto srebro! Stresla jih je v svoj predpasnik in si jih sipala iz levece v desnico, iz desnice v levice.

Jelica je bila vsa zaverovana v svojo igračo. Kdo bi jo mogel zdaj zmotiti?

Počasi, počasi je vstajala zora, delal se je dan. V hlevčku za hišo je blejalo sedmero belih bratcev. Hoteli so na pašo. Jelica jih ni čula, igrača jo je bila preveč mikala.

Ko je pogledala ognjena plošča izza gorá — oj, čudo — Jeličine zvezdice so začele bledeti in izgubljati svoj sijaj, dokler ji ni ostalo v predpasniku le nekaj sivih obličastih kamenčkov.

Vsa razočarana je kričala uboga deklica:

»Oh, mati, moja draga mati, če oblede tudi zvezdice na solncu, pa mi podari nekaj njegovih zlatih žarkov! Ti so najlepši in mi bodo gotovo ostali trajno. Zdaj vem, da ima solnce najmočnejšo silo na svetu.«

Mati jo je slišala.

»Jelica, slušaj svojo mater! Tudi žarki te bodo ukanili!«

»Ne, ne! Vse mi odrekaš, česar te prosim. Zadovolji me še enkrat, mati, in to naj bo zadnjič.«

»Dobro torej! Ker se ne daš potolažiti in zadovoljiti, naj se zgodi tvoja volja! Čakaj jutri ob solnčnem vzhodu na trati pred kočo, da dobiš solnčnih žarkov!«

Še preden se je jelo svitati na daljnem vzhodu, je že čakala Jelica na tratici. Ko so se zlatili sivi gorski vrhunci, je razprostrla lakti in nestrpno pričakovala dragocenega daru.

Ko se je pospel mogočni kralj izza gorskih velikanov, je poslal prve žarke v Jeličino naročje. Ta jih je objela z glasnim krikom. Ozrla se je zadnjič na svojo kočo, se prijela za senci — in zgrudila se je mrtva v prah.

Tako je končala uboga Jelica.

Kozlički so pridrli iz hlevčka. Njihovega meketanja ni hotelo biti konec.

Jeličina mati je točila bridke solze za nesrečnim otrokom.

Ravnotam, kjer se je upepelila Jelica, je sklenila mati zasaditi majhno, vitko drevesce, ki naj bi nosilo njeno ime — jelka.

* * *

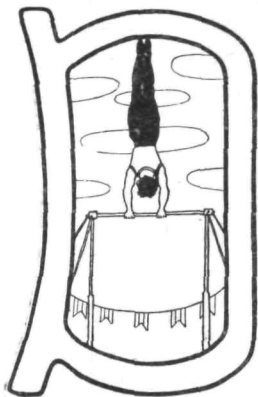
Tam na trati stoji visokorasla jelka. Nemo posluša šepetanje gorskega vetra, mirno šteje tresoče se zvezde in poželjivo izteza veje k jutranjemu solncu. Vsakdanjim gostom, nežnim ptičkom, ki skakljajo in čivkajo tako radi in tako pogostokrat po njenih vejah, pripoveduje to žalostno povest o neutešljivi Jelici.

Odmor

H:

Marijika.

osti malih prijateljev in prijateljic imam. A najzgovornejša med vsemi je gotovo Marijika, drobna deklica s šopkom las na glavi, povezanim z rdečim trakom.

Sneg je še ležal po zemlji, ko je že hodila z varhinjo Treziko pred hišo. Tako sva se večkrat videla in spoprijateljila. To prijateljstvo se je pa tudi v dejanju kazalo. Ko je zazvonilo poldne, mi je hitela naproti in se mi vsa vesela od daleč smehljala. In ko je prišla do mene, mi je podala roko ter rekla: »Servus!« Spela je roke, da sem jo vzdignil in nesel do doma ali še dalje.

Zgodilo se je pa nekoč, da me je zaman čakala. Bil sem ob enajstih že prost in šel kar nato domov. Tako je čakala opoldne zaman.

Seveda je bilo prvo, kar je govorila, ko sva se zopet videla, da me je čakala in zakaj me ni bilo. Povedal sem ji in dostavil, da je tako vsak torek in vsak petek, ker pride gospod katehet v šolo, da poučuje otroke v krščanskem nauku.

Videla sva se torej poslej ob torkih in petkih že ob enajstih.

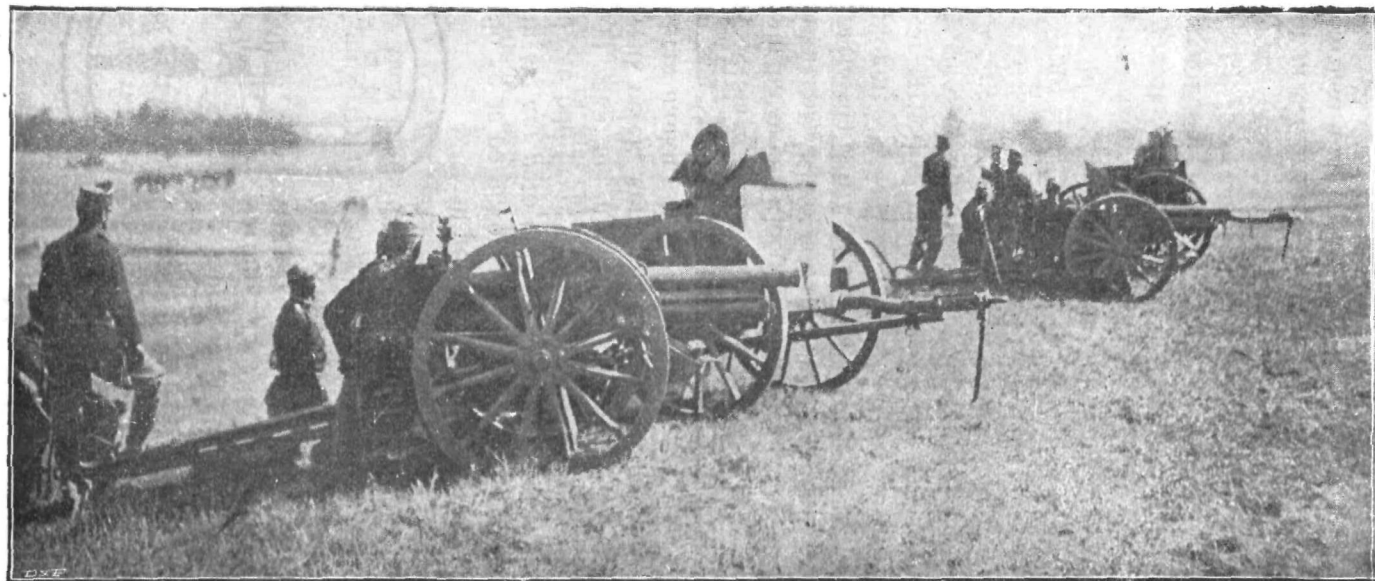
Nekoč je šla z menoj — torek je bil — prav do doma. Spomnil sem se, da imam na omari klečočega angelčka. Odvedem jo s seboj v sobo in ji ga pokažem. Kako je vzdignila roke, kako so se ji zasvetile oči! Ne da bi premišljal, ali ji ga naj dam ali ne, ji ga podarim. Kar nagledati se ga ni mogla; vse je razodevalo, da kar misliti ni mogla, da je njen, oj, njen. Kar strpeti ni mogla v sobi, rada bi že bila doma, da bi ga videla mama, ata, Jožek. Nisem je zadržaval, pustil sem jo v veselju.

Velikokrat mi je še pravila o svojem angelčku. Kar hipoma pa je utihnila. In ko sem jo vprašal po njem, se je stresla, ni imela ob vsej svoji zgovornosti besede. Ko bi vedel, kaj se je zgodilo, bi je ne vprašal. Namesto nje je odgovorila Trezika. Rekla je, da ga je držala v roki, a se ji je nehote izmuznil, padel na tla in izgubil perut.

Med Trezikinim pripovedovanjem me je gledala Marijika s prestrašenim pogledom, boječ se, kaj porečem. Rekel pa nisem ničesar drugega ko to: »Ne boj se, Marijika, saj ga nisi nalašč izpustila, da je padel angelček in prišel ob perutnico.«

Ničesar ni rekla. Njen pogled pa je bil tako hvaležen, kakor ga more imeti le Marijika, dobro dete.

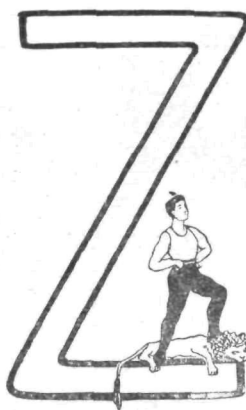

Na bojnem polju

IVO TROŠT:

Čebela in čmrlj.

Basen.

ačetkom jeseni se srečata čebela in čmrlj, oba na potih za vedno redkejšim in manj medenim cvetjem. Lepo rejeni čmrlj — neroden in težak — je komaj telebal od cveta do cveta. Tožil je poleg opravila, da se bliža neizprosna zima, a nima še nič zaloge. Zato se mu mudi za medom. Čebela je pa lahko brenčala od cvetice do cvetice, srkala med in se prešerno pobahala stricu sorodniku, da ima dovolj živeža do pomladi in še dlje.

»Še novi zarod se bo hranil z našim pridelkom.« Tako završi čebela svojo samohvalno pesemco in očita čmrlju: »Pokaj si pa ti poleti požrl vse sproti o slabem vremenu, da nimaš sedaj nič?«

Ta opomnja zgovorne sorodnice pa čmrlju ni bila všeč. Nerodno se zadere: »Sem vsaj požrl, kakor praviš; pa naj bo! Ti se trudiš od zore do mraka, od pomladi do jeseni, a še požreš ne sama; tebi požre človek naposled vse, kar si nabrala. To imaš od svoje priznane in slavljene marljivosti in — nič več.«

»Vendar več kot ti, striček, ne zameri!« se ponosno vzravna čebela in pogleda nasprotnika, ki vpraša neverno: »No, radoveden sem — kaj?«

»Mojo marljivost si je človek postavil v zgled in pregovor, tvojo lenobo in požrešnost pa v zasmeh in svarilo.«

Čmrlj na to ne odgovori ničesar. Nerodno se zaganja mimo pikre sosede od cveta do cveta in si misli: »Čebela govori resnico, a te usluge ji vendar ne maram priveščiti, da bi ji še pritrnil.«

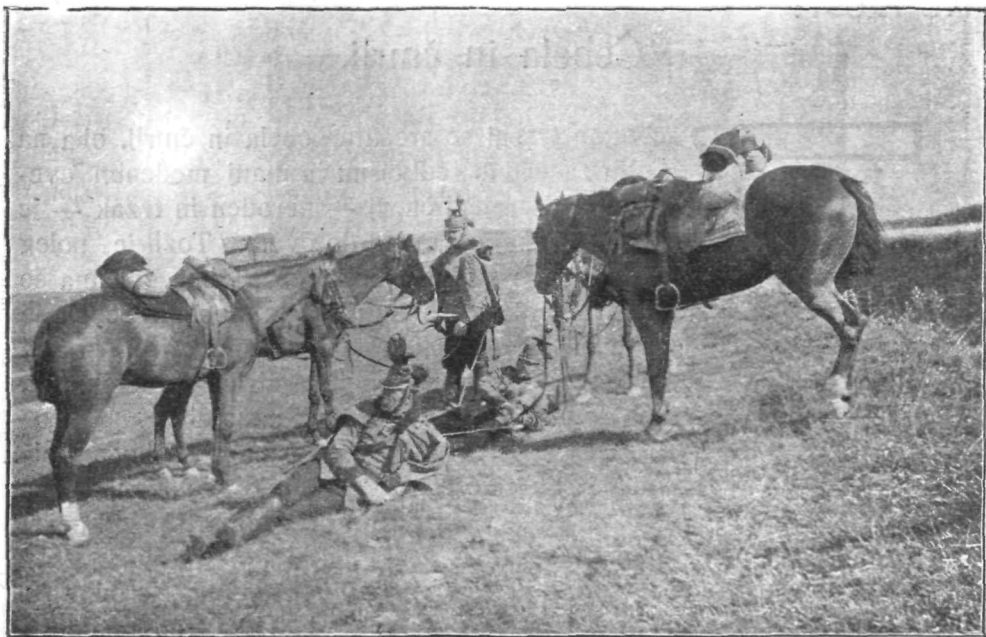
V gozde seli se tišina...

*V gozde seli se tišina...
Ni več pevcev, cvetja ni;
listje z drevoja v grobe pada,
ptički so na jug odšli.*

*In jaz hodim pot samotno
skozi ljubljeni svoj gaj
in spominjam se na dneve,
ki jih več ne bo nazaj.*

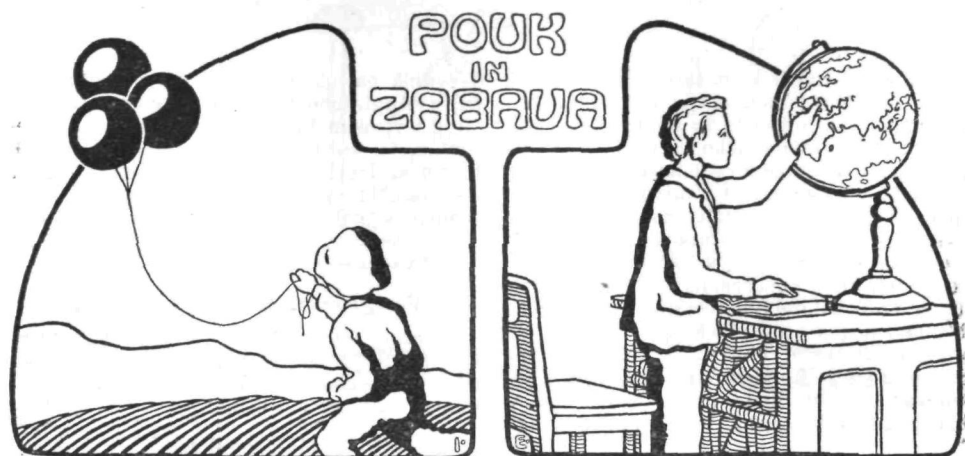
*Odbežali so kot ptički —
znanci iz za srečnih let,
zlati so odcvelili časi
kot jesenski pozni cvet...*

Borisov.

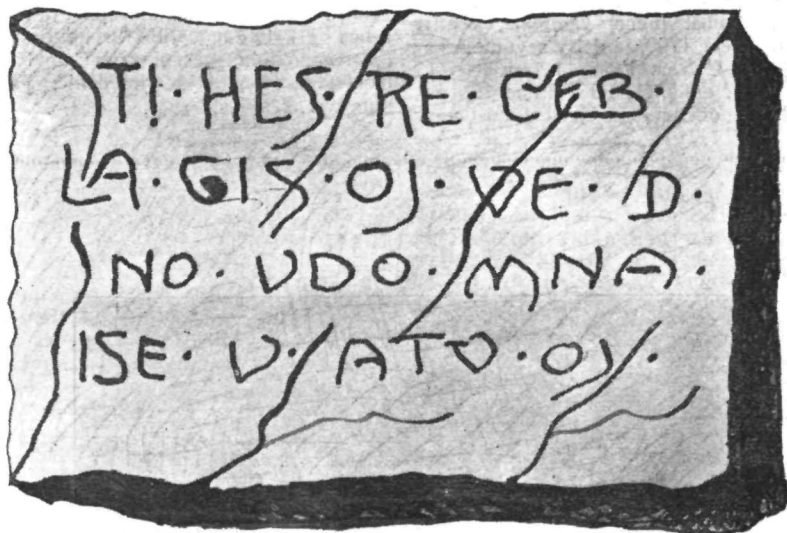
Straža na bojnom polju

Tajinstveni napis.

Priobčil L. O.

Rešitev in imena rešilcev priobčimo v prihodnji številki.

Rešitev besedne uganke v deveti številki.

Zrak.

Prav so jo rešili: Stanko Samsa in Milan Prosen, dijaka v Gorici; Vlasta Rašpova in Boža Serajnikova, učenki v Ormožu; Marija Ganglova, učenka v Idriji; Milica Valenčič v Trnovem na Notranjskem; Tilka in Božena Jelenec v Kandiji.

Odlikovan slovenski junak.

Praporščak Anton Thaler iz Ljubljane je bil na bojišču dne 5. pret. m. odlikovan z veliko srebrno kolajno za hrabrost. Odlikovan je bil, ker se je junaško boril s kozaki. V eni izmed bitk je sredi kozaških čet neustrašno

branil brzojavno postajo in jo držal do konca vkljub vsem napadom. Thalerju je čestital sam general vitez Auffenberg, s slavo omenjeni zmagovalc v bitki pri Zamošču in Komarovu. General je bil z junaškim praporščakom nad vse ljubezniv. Vprašal ga je, kje je doma, in ko mu je Thaler povedal, da je Ljub-

ljčan, se je general prijazno nasmehnil in rekel: „Tudi moja soproga je Ljubljanka“. Thaler je znan kot eden najboljših slovenskih telovadcev. V vzorni Sokolski vrsti se je dvakrat udeležil mednarodne telovadne tekme, in sicer v Luksemburgu in v Turinu. Z odlikovanjem, ki ga je dobil Thaler na b. jiču iz rok takšnega znamenitega vojskovodje, kakor je general Auffenberg, je počaščen ves slovenski narod, ki je ponosen na o, da se njegovi sinovi bore za dom in cesarja tako junaško, da jim zmagoviti poveljnik sam izreka svoje priznanje in svojo pohvalo. — Splah se naši slovenski vojaki bojujejo v sedanji vojni z občudovanja vredno hrabrostjo. Tako kažejo v dejanju svojo ljubezen do cesarja in domov ne!

Prva lokomotiva.

Prve lokomotive ni izumil Jurij Stephenson. Zasluga tega slavnega izumitelja je bila ta, da je izpopolnil že prej napravljene lokomotive. Prvo vozilo, pri katerem so uporabljali paro kot gonilno moč, je bilo že leta 1770. delo znamenitega Cugnota, za čigar poizkus se je sicer javnost precej zanimala, vendar pa ni prodl. Leta 1799. je dal v severni Ameriki patentirati Olivick Evans lokomotivo, ki jo je leta 1801. dokončal ter v Filadelfiji poizkušal. Skoro obenem je delal znanstvenik

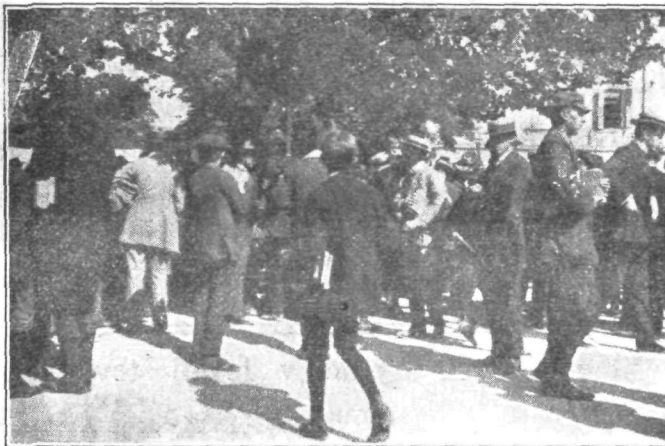
Trevithik na lokomotivi in pozneje je dal skupaj z Angležem Vivianijem patentirati parni stroj z visokim tlakom v obliki voza, s katerim se je vozil tudi po cestah. Ta stroj je imenoval Trevithik dovtipno: „Uami me, če me moreš!“ Vsi ti modeli pa niso bili uporabljivi v praksi tako, kakor prva lokomotiva Stephensonova, ki je l. 1829. dobila v tekmi za hitrost prvo nagrado.

Ves gimnazij-ski razred v vojni.

Šolsko leto se je na gimnaziji v Ellwangen (Virttenberško v Nemčiji) zopet pričelo, ki pa nima najvišjega razreda. Vsi dijaki tega razreda so odšli v vojno.

Mati zemlja.

Po bitki pri Krásniku — pripoveduje budimpeštanski „P. ster Loyd“ — so prepeljali v neko vojno bolnico hlevnega huzarja, ki je imel v robcu zavito prst. Njegova mati mu je dala to zemljo s seboj, da bo v slučaju smrtne poškodbe lahko umrl na ogrski zemlji. Težko ranjenemu vojaku in njegovemu robcu, v katerem je bila zavita prst, je neki tovariš poklonil pesem kjer pravi: „Osemnajst let, komaj še mladenič, pa že cel junak...“

Dijaški knjižni trg pred Mestnim domom v Ljubljani

Dijaki prodajajo in kupujejo med sabo knjige

Velecenjeni g. Doropoljski!

Danes Vam pišem prvo pismce. Učim se rada, pa najrajša čitam Vaš kotichek v »Zvončku«. V šolo hodim v I. razred, II. oddelek. Stara sem 9 let. Že dolgo sem bila namenjena Vam pisati par vrstic. Sedaj so se mi izpolnile želje. Imam še tudi eno sestro Miciko. Ta je stara 11 let. Imam še tudi enega bratca, po imenu Franca. Ta je star 7 mesecev,

Presrčno Vas pozdravlja Vaša prijateljica

Tončka Mirnikova,
učenka v Pirešci.

Odgovor:

Ljuba Tončka!

Izpolnile so se Ti želje. — res, lepo si to povedala! Moje želje pa se bodo izpolnile, ako mi še večkrat pišeš. Tako bo ustrezno na obe strani.

Velecenjeni g. Doropoljski!

Usojam se Vam poslati za »Zvonček« kratko vsebino spisa o noči in jutru. Ako se Vam zdi primerno, blagovolite sprejeti in ponatisniti v svojem koticčku.

Vdana

Lija pl. Metz, Maribor.

Jutro.

Nebeška zora je poljubila zemski svod ter zbudila zaspano prirodo. Kako krasno je jutro, ko se sonce razlije kakor prečisto zlato in oživlja blesk bliščečih rosnih biserov! Kako krasan je gozd v svoji jutranji obleki, ki moli svoje vrhove proti nebu in s svojim šuštenjem dviga proti nebesom jutranjo molitev. A od gozda je še krasnejša livada, odeta v krasno preprogo cvetice, na katerih se blišče rosne kapljice, podobne biserom. In v tej krasoti se zbudijo pisani metuljčki in frfotajo od cvetice do cvetice, ki jih s svojimi poljubi mislijo zbuditi. Poglejte v gozd! Kaj vidite? Vile se umi-

vajo v srebrnočistem potočku in se krase s cveticami.

Kraljica noči se poslovila je, kraljica dneva nastopila je. Priroda zbudjena kraljico časti, povija ji vence, vse, vse njo slavi!

Noč.

Poglejmo na nebo! Kaj vidimo? Mirno, tiho se potaplja v morje čarobni odsvit zahajajočega solnca. Mir je; nočna sapa pihlja ter oznanja zemljanom počitek. Ptice so odpele svojo večerno pesem in pohitele v svoja gnezda, da zatisnejo drobna očesca. Cvetice pripogibajo svoje glavice in sanjajo o zlatih gradovih. Na nebu se iskri milijon zvezdic v blede trepetajoči svetlobi; zdajpada padaj pade ena izmed njih kot jasen utrinek višav v temne globine vesoljstva... Večer, temoten, skrivnosten večer... Vse spi. Samo nekdo še ne, in to so gozdna drevesa, podobna nočnim pošastim, ki pričakujejo kraljico noč! In prišla je, odeta v črno haljo, ožarjena z zlatimi zvezdicami in zlatim vencem na glavi. Sredi gozda se zablesti kristalni grad; iz kristalnega gradu se sliši krasno petje: slavospevi nočnih vil kraljici svoji. Ko zagledajo kraljico, ji podarijo venec zvestobe. Gozdna drevesa stoje kakor očarana od prevelike krasote in s svojim lahkim šuštenjem zapisujejo bajke.

Odgovor:

Ljuba Lija!

Ustrezam Tvoji želji s tem, da pričujem v svojem koticčku Tvoj opis jutra in noči. Pošlji mi še kaj!

Velecenjeni g. Doropoljski!

Ker Vam od Sv. Urbana pri Ptuj na Štajerskem še gotovo nihče ni pisal, sem se namenil, da Vam pišem jaz. Tudi jaz Vam pišem prvič. Star sem 13 let. Zahajam v 4. razred, II. oddelek, naše štiri-razrednice. Sedaj pa je nastalo na griču

Sv. Urbanu novo gibanje. Začeli so kopati studenec, privazati opeko, cement, pesek in razne drogove, deske in bruna za stavbo nove šole. Imam 19letnega brata in 16letno sestro. Ako dovolite, Vam pošljem vkratkem za Vaš kotiček nekaj kratkočasnic. Z velespoštovanjem
Janez Benko.

Odgovor:

Ljubi Janez!

Hvaležni Ti bomo vsi, ako nam pošlješ omenjene kratkočasnice. Vesela prigodbica vsakemu dobro de.

Veledenjeni g. Doropoljski!

Ker vem, da radi sprejemate otroška pisemca, se Vam tudi jaz drznem pisati par vrstic.

V šolo hodim rad. Najrajši se učim prirodopisja, prirodoslovja, zemljepisja, zgodovine in risanja. Poučuje me moj brat Hinko. Rad berem »Zvonček«. Dobivam ga v tukajšnji šolski knjižnici. Najljubša mi je zgodovina slovenskega naroda. Moj papa je nadučitelj. Tukaj vlada huda zima. Ptičice letajo premrznjene okolo hiš. Jaz jih krmim, ker se mi smilijo. S tem zaključujem svoje pisemce.

Prav presrečno Vas pozdravlja vdani

Joško Paternost,
učenec IV. razreda II. odd. v Senožečah.

Odgovor:

Ljubi Joško!

Lepo je od Tebe, da se Ti smilijo uboge ptičice, ki morajo pozimi zmrzovati. Ker se sedaj zopet bližajo mrzli časi, stavljam Tebe vsej slovenski mladini za zgled, trdno uverjen, da bodo vsi moji ljubi prijatelji krmili uboge lačne ptičke, ki jim bodo dobroto vračale spomladi z milim in sladkim petjein.

Čestiti g. Doropoljski!

Tudi jaz sem se Vam namenila pisati. Stara sem 13 let, hodim v 3. razred, II. oddelek, ljudske šole v Vuzenici. Imam še tri sestre in enega bratca. V šolo hodim jako rada. V šoli imam tudi mnogo prijateljic, najrajša pa imam Marico Koželjevo. V prvem razredu poučuje gospod nadučitelj Simon Viher, v drugem razr. gospodična Ivanka Vidmarjeva, v tretjem razredu pa g. učitelj Jožef Golob, ki ga imamo vsi jako radi. Jako rada pa čitam »Zvonček«, posebno pa Vaš kotiček, ki ga mi posojuje Marica Koželjeva.

Prosi Vas za odgovor Vaša

Pepika Kolmanova v Vuzenici.

Odgovor:

Ljuba Pepika!

Čim več dopisnikov imam, tem ljubše mi je. Pa tudi kotičkarje gotovo bolj veseli, ako je več izpremembe. Zato sem vesel, da si tudi Ti vstopila v naš krog. Upam, da ostaneš vedno med nami.

Velespoštovani g. Doropoljski!

Mnogo knjig sem že prečitala, pa nobena mi tako ne ugaja, kakor ravno Vaš »Zvonček«. V šoli me najbolj veseli poleg milega materinega jezika nemščina in zemljepisje, pa tudi drugo se rada učim. V šolo hodim v III. razred, II. odd. Ob 9. se začne pouk. Ko poldne zvoni, gremo ven, da malo svežega zraka dobimo in si nekaj prigrizka privoščimo. Ob 1. se začne spet pouk. Ko pa je 3., gremo domov. Doma čitam Vaš meni tako ljubi »Zvonček«.

Kadar je mrzlo, grem malo na peč. Sedaj bi Vas prosila, da bi pogledali to mojo pesemco, ki sem jo doma zvečer zložila in bi Vas obenem prosila, da bi dobile to pismo kak prostorček v Vašem kotičku. Sedaj Vas z odličnim spoštovanjem pozdravlja Vam vdana

Trezika Jeričeva,
učenka III. razr., II. odd. v Žetalah na Štajerskem.

Pozdrav zimi.

Zima je pri nas,
potihnil je log;
čebelice mraz
potisnil je v kot.
Le pridi do nas,
saj skrajni je čas.
Veselimo se te,
in sanke novе
že željno čakajo namé,
da z menoj po snegu zdrče.
Eno pesem, eno igro,
malo plesa naredé;
ljudje se tako vesele,
čepprav zunaj snežec gre.
Naj potem le tvoja pesem
zunaj se glasi,
gospa zima, pridi kmalu,
dobro došla si!

Odgovor:

Ljuba Terezika!

Upam, da si popolnoma zadovoljna, ko čitaš v mojem kotičku svoje pismo in svojo pesemco. Da bi se Ti le vse želje tako hitro izpolnile!